

Ха сега, лѳгайте да спите! — рече госпожата, както всѳки день следѳ като се наобѳдватѳ, и пренесе ютията да гладѳ.

Буби дълго подсмърча подѳ одеалото — всички деца играятѳ, само той при това хубаво време да спи, но майка му не даде повече и да гѳкне. Мѳчно бѳше и на Калинка. По това време на село само бабитѳ спятѳ. А тѳ си правятѳ кѳщички, кукли, бератѳ сливи, гонятѳ се, а най-малкитѳ се ровятѳ наредѳ сѳ прасетата вѳ пепелѳта, поливатѳ я и мѳсятѳ питки отѳ калѳта. Де може да се мигне вѳ такава горещина? И да легнатѳ на сѳнка, мухи ги хапятѳ, вѳртятѳ се само, па току хукнатѳ кѳмѳ вироветѳ. Кучета, овци, прасци, добитѳкѳ. . . Домѳчнѳ на Калинка за село. Тукѳ е затворѳ, тя се задушава подѳ това одеало, и по едно време току подава глава като лалугерѳ. Госпожата гладѳ сѳ електрическата ютия. Калинка следи внимателно, какѳ туря и сваля щепсела, какѳ опитва желѳзото — нагорешено ли е, какѳ рѳси плата сѳ вода и хлѳзга гладкото желѳзо. Платѳтѳ прѳщи, изпѳва се гладѳкѳ, чистѳ, лѳжистѳ. Изпѳва се и сбѳрчаното лице на Калинка. Тя се увлича,

забравя селото, игритѳ. Идва ѳ да скокне, да се разшета край госпожата — водица да ѳ донесе, сѳ четката да рѳси, всичко каквото е нужно ще вѳрши, само да ѳ позволи на края и тя веднаѳ да гладне.]

Но госпожата изгладѳ завчасѳ, облѳче се, направи си косата на огледалото, па щракна чантата подѳ мишница и каза:

Разбрахме се сега, нали. . . Ще спите и никѳде нѳма да излизате! Азѳ скоро ще се вѳрна. Ключѳтѳ ви е на долапчето горе.

Децата се спотаиха. На излизане госпожата пакѳ се обади, да не оставятѳ вратата отключена, щракна сѳ нейния ключѳ и затропка надолѳ по каменнитѳ стѳпала. Буби, който презѳ всичкото време се правѳше на дълбоко заспалѳ, отведнаѳ метна одеалото и скокна правѳ.

— Ставай сега, Калинке, да играемѳ!

И като се втурна кѳмѳ долапа, току донесе една голѳма кутѳа сѳ играчки.

— Домѳно знаешѳ ли?

— Тѳц. . .

— Ами табла, карти, шахѳ?

— Такива игри не знамѳ.

— Че какво знаешѳ тогава?

— Дама.